

tweede echtgenoot
van René Webb

Pianello del Lario
(naan het Comomeer)
Zondag 19 juli 1992

Lieve Marjan.

Zoals ik ook Marienke schreef:

The unexpected comes always unexpected.

Wat een rampzalige tijd! We kregen
we op zaterdagochtend toen we op de
hooftegesteld werden van het fatale
ongeval wat René is overkomen.

Mede uit naam van Vera Condooleer
ik jou en Melanie van harte met
het overlijden van René.

Als je het mij vraagt, Marjan, dan denk
ik dat het leven impliceert dat we
voortdurend op de één of andere manier
moeten sterven ten opzichte van het
reeds bereikte stadium. De troost
van dan zijn dat „Het Mens Zijn” niet
de eindvorm van ons ~~leven~~ ^{zijn} is.
René is weer teruggekeerd naar het

prote ONBEWUSTE, metaforisch voorge-
steld door het wegzinken in water.
Ook zijn peboorte was een herrijzenis
uit het water naar het bewuste stadium
van het leven. Sta mij toe dat ik tot
slot het gedicht over schrijf wat ik al
in de Tuilenstraat naast mijn bureau
had gepikt. De dichter is mij onbekend.
De bijzaamheid van het Verdriet

In de wereld van louter plezier
kwam ik haartepen, plimlachend
en ze zei: Wat liefde is geweest
luister ernaar in de bomen
en ik knikte en we liepen nog lang in de stille tuin.
De wereld was van louter polven
en ik zonk in haar als een lijk
naar beneden het water sloot
boven mijn hoofd en even
voelde ik een vis langs mij strijken in een stille
zee
Daf zei ik tepen haar, Daf kom
ik je nog eens tepen plimlachend
naar de wind blies weg.
Haar gezicht in het water
en ik knikte en ik werd onzichtbaar in het
stille leven.
Veel aan jullie denken.
Vera & Gadië Dijkzwaag